

Concurs Chuno: Emotii intiparite in cutiuta memoriei

Sa alegi niste secvente "tari" pe care sa le argumentezi. La inceput pare destul de usor, inasa cum poti face acest lucru cand fiecare moment din serial te tine cu sufletul la gura si pretuiesti toate clipele la fel de mult. Si totusi, desi a fost foarte greu, am ales cateva secvente in care il putem vedea pe Dae-gil in diferite ipostaze ale comportamentului sau. Desi prima impresie pe care ne-a facut-o era cea a unui om crud si nemilos caruia nu-i pasa de ce se intampla cu sclavii, ne-a aratat pe parcurs si latura sa sensibila. Prima data cand vedem ca sufletul sau nu este atat de negru cum considerau oamenii este in primul episod cand o salveaza pe fata de 13 ani ce avea sa ajunga in casa unui batran yangban si pe mama acesteia. Atunci lasa sa iasa la iveala prima raza din soarele ascuns in strafundul inimii sale. Un alt moment cu un impact puternic asupra lui este atunci cand vede nunta dintre Eonnyeon si Tae-ha. Chiar daca stie ca este o iubire imposibila nu poate accepta faptul ca ea poate fi fericita fara el. Se spune ca atunci cand tii la cineva trebuie sa-l eliberezi, dar Dae-gil nu poate face acest lucru. Si atunci are loc o lupta interioara data intre o bestie a razbunarii si amintirile despre cea pe care o iubeste. In adancurile sufletului fiecarei persoane exista un coltisor intunecat, care uneori iese la iveala sau ramane ascuns. La el samanta urii a incoltit in acel loc si incearca sa sugrume cu spinii sai raza de soare pana ce ajunge la acea floare a luminii. Era atat de aproape sa atinga imposibilul, dupa ce-l cautase atatia ani, dar cand a vrut sa-l cuprinda in mana l-a pierdut. In ochii sai acoperiti de mantia intunericului s-au reunit toate stelele din univers si interpreteaza un spectacol trist. Chiar daca nu suntem astronomi putem citi in privirea lui multa suferinta, durere si o dorinta nebuna de razbunare. Are o privire rece ca prima dimineata de primavara ce se mai agata inca de rasuflarea iernii. Lupta continua si pare ca vointa sa nu este atat de puternica, iar acea raza plapanda este pe cale sa dispara. Pare gata sa cedeze, dar o vede pe Eonnyeon tinand in brate un suflet pur si inocent, un mic mesager al luminii, un copil, printul Seokgyeon, iar atunci...

M-am gandit ca urmatoarele randuri pe care le-am compus vor descrie mai bine aceasta secventa: Sub mantia negurii a crescut si a ramas prins in trecut. Undeva in cutia memoriei a rasarit dintre amintiri, o floare a dragostei. A crescut udata cu lacrimi si astepta sa fie culeasa de stapana inimii lui Dar, ea a pierdut cheia si nu a mai eliberat iubirea. Astfel bestia intunericului a iesit dintre gratiile custii si incearca sa distruga floarea. Intuneric si lumina, Ura si iubire, Lacrimi si zambet, Distrugere si speranta, Oare cine va invinge? Pare ca spinii intunericului au reusit sa sugrume floarea si totul e pe cale sa se sfarseasca. Dar, apare din negura o mica raza de lumina ce face floarea sa infloreasca Atunci se elibereaza de povara si bestia este inchisa inapoi in intuneric. Dar, va ramane acolo pentru eternitate? O alta scena dramatica si plina de suspans si cuvinte grele aruncate este cand intre Dae-gil, Eonnyeon si Tae-ha se formeaza acel triunghi al iubirii si razbunarii. Dae-gil se hotarase sa o uite insa in adancul sufletului stia ca nu poate face acest lucru. Vroia sa se razbune si sa puna capat povestii. Cea care trebuia sa sufere si sa indure cel mai mult este Eonnyeon. Dae-gil era cel pe care il iubise in trecut, cel care ii promisese ca o sa schimbe lumea, iar Tae-ha era cel caruia ii promisese iubire eterna si faptul ca o sa-l fie credincioasa mereu. Trecutul se confrunta cu prezentul, iar ea trebuia sa aleaga unde avea sa traiasca. In cele din urma isi da seama ca nu poate trai in amintiri si trebuie sa accepte prezentul, chiar daca aceasta intalnire a lasat rani adanci in suflet ce nu se vor mai putea vindeca niciodata.

Momentul in care putem vedea cu adevarat disperarea pe chipul lui Dae-gil este scena spanzurarii acestuia. In timp ce Tae-ha este desemnat si isi accepta sfarsitul, el incearca sa ramana in viata. Doreste sa mai traiasca cu orice pret, dar simte ca sfarsitul este aproape. Cu ultimele puteri incearca sa se agate de o raza de speranta care sa-l tina in viata si isi striga numele, "Dae-gil". Ne intrebam de ce a facut acest lucru? De ce si-a strigat numele cand ar fi putut sa-si exprime regretul ca nu a putut fi cu cea pe care o iubea si pe care o cautase atat de mult timp strigandu-i ei numele ca o ultima dovada de dragoste. Dar, apoi mi-am dat seama. Acest lucru era modul sau de a sfida moartea si de a-i arata ca nu va ceda in fata ei. Si-a strigat numele pentru a-i arata ca este puternic si ca va lupta pana in ultima clipa. Desi Tae-ha

il priveste cu mila cum se zbate, el este cel care ar trebui vazut asa deoarece este un las in fata mortii si o accepta chiar daca ar muri plin de regrete. Probabil cel mai impresionant moment este cand Cheon Jiho este pe moarte, iar ultima lui dorinta este ca Dae-gil sa-i scarpine degetele de la picioare, lucru pe care acesta il si face, dar din nefericire Cheon Jiho trece linia vietii dandu-si ultima suflare. Atunci vedem o personalitate duala a lui Dae-gil cand pe obrazul acestuia curg lacrimi varsate pentru mentorul sau, dar in acelasi timp ii repropune multe lucruri acestuia si ii spune cuvinte grele celui pe care il considera un ticalos.

Uneori trebuie sa ne sacrificam pentru cei pe care-i iubim si sa facem orice compromis pentru a-i salva. Se pare ca cei doi adversari cunosc destul de bine acest lucru si isi unesc fortele pentru a o salva pe Eonnyeon care fusese prinsa si dusa in fata magistratului local. Reusesc sa-si tina in frau sentimentele si sa uite de rivalitate doar pentru cea pe care o iubesc. Chiar daca Dae-gil vroia sa o uite, faptul ca a uitat de mandrie si de dorinta de razbunare reprezinta o dovada incontestabila de iubire.

Astfel acest personaj cu personalitate multipla a reusit sa ne faca sa ne bucuram alaturi de el, sa plangem odata cu el, sa radem si sa descoperim diferitele fete pe care le poate avea un om. Indiferent de moment am trait aceleasi emotii, iar aceste clipe nu le vom putea uita niciodata fiind dupa parerea mea cele mai impresionante secvente in care se reflecta lucruri pe care le putem intalni si in viata reala si din aceasta cauza imi vor ramane mereu intiparite undeva in cutiuta memoriei.